

Antiglobalització?

XAVIER MAUREL
ECONOMISTA

LA GLOBALITZACIÓ no és sinó la unió del conjunt d'activitats realitzades per grups de persones com els líders polítics, els grups socials i els grups econòmics sobre la base dels seus interessos. La globalització neix a la dècada dels 80 com a reacció a la crisi econòmica dels anys 70 del segle XX. Dos líders de països destacats foren Margaret Thatcher (1978) i el president americà Reagan (1980).

Vint anys més tard, l'evolució de la globalització va començar a ser considerada negativament en exigir més justícia, un comerç just i democràcia a les institucions internacionals. En cas negatiu, serien actius antiglobalitzadors. En el pas de 35 anys, l'ampliació d'aquest *modus operandi* afecta tot el món: finançaments, comerços internacionals, produccions multinacionals, ciències, tecnologies, comunicaci-

ons... per tant: geopolítica. Els finançaments destaquen en la importància que tenen tres de les agències privades amb un gran pes en els càlculs de riscos i guanys: Standard & Poor's, Moody's i Fitch. Cal fer memòria de les desastroses actuacions de les tres agències esmentades, que es van cobrir de glòria a l'inici de la crisi del 2007-2008, encara present. Sembla, doncs, raonable una globalització reversible? S'afirma que la crisi actual és molt semblant a les destrosses del crac del 1929, que van generar l'abandó de les relacions internacionals durant 30 anys consecutius i l'inici, l'any 1939, d'una guerra mundial. De manera similar, en la situació actual, els responsables americans i els del Regne Unit han optat per la

limitació, i en el cas més greu l'expulsió, de les immigracions, incloent-hi les europees, moltes de les quals ja viuen i treballen als països d'acollida. Els països esmentats només pensen a assegurar els poders militars, tecnològics i econòmics. Theresa May no para d'insistir que el proteccionisme social ha de limitar-se a la població local, acompanyada de la recuperació de la sobirania nacional. Dit d'una altra manera, es tracta d'accelerar la globalització en les qüestions prioritàries: finances, industrials i de serveis, i alhora restant al marge d'Europa i apostant pel mercat mundial. El Vell Continent, per al Regne Unit, és només una part menor del món, tot i els avantatges que fins ara tenien com a

membres de la UE. Encara més, l'anunciada crisi de la City de Londres no sembla pertorbar els interessos de Frankfurt. Als Estats Units, el president Trump ha triat tornar enrere en la globalització. No sembla, però, que tingui gaire èxit. Així, les pressions a empreses de l'automòbil són insuficients, la BMW no abandona Mèxic; l'intent de negociar amb el tractat NAFTA-EUA, el Canadà i Mèxic no s'ha modificat; les amenaces a la Xina amb aranzels sobre exportacions als EUA no han obtingut resultats, i la teòrica retirada de l'OMC no s'ha tocat. Sembla que Trump no mana. Però sí que ho fan Wall Street i Goldman Sachs: la globalització del capital i de les mercaderies segueix en marxa.